

วารสาร มนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

ปีที่ 6 ฉบับที่ 1 (มกราคม - มิถุนายน 2567)

JOURNAL OF HUMANITIES AND SOCIAL SCIENCES,
CHIANG MAI RAJABHAT UNIVERSITY

Vol.6 No.1 (January - June 2024)

ISSN 2730-2873 (Print)

ISSN 2822-0234 (Online)

ครบรอบ ๑๐๐ ปี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

ลักษณะความเป็นวีรบุรุษในชีวิตประวัตินักบุญหลุยส์ มารีย์ กรีญอง

เดอ มงฟอร์ต

อติวิชญ์ เชียงคิ้ว

โรงเรียนเซนต์คาเบรียล มูลนิธิคณะเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทย

Received 15/03/24 Revised 31/05/24 Accepted 10/06/24

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเป็นวีรบุรุษในชีวิตประวัตินักบุญหลุยส์ มารีย์ กรีญอง เดอ มงฟอร์ต ใช้กรอบแนวคิดการผจญภัยของวีรบุรุษของโจแซฟ แคมป์เบลล์เป็นแนวคิดหลัก ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลชีวประวัติจากหนังสือ มงฟอร์ต ผู้จาริกข่าวประเสริฐของมูลนิธิคณะเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นฉบับที่สมบูรณ์ที่สุดเป็นต้นฉบับ ผลการศึกษาพบว่า ขั้นตอนการดำเนินชีวิตของนักบุญมงฟอร์ตเป็นไปตามแนวคิดของแคมป์เบลล์ครบทั้ง 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนการเดินทางออกจากโลกสามัญ ขั้นตอนการเข้าสู่โลกศักดิ์สิทธิ์ และขั้นตอนการกลับคืนโลกสามัญเมื่อพิจารณารายละเอียดขั้นตอนย่อยพบว่า ชีวประวัติของนักบุญมงฟอร์ต ปรากฏขั้นตอนย่อยทั้งหมด 12 ขั้นตอน จาก 17 ขั้นตอน และพบขั้นตอนที่ปรากฏแทรกตลอดทั้งเรื่อง 3 ขั้นตอน การศึกษาครั้งนี้ยังแสดงให้เห็นรูปแบบชีวิตอันโดดเด่นของนักบุญมงฟอร์ต 3 ด้าน คือ ด้านความศรัทธา ด้านการทำกิจเมตตา และด้านการประกาศศาสนา นอกจากนี้ยังสะท้อนให้เห็นความรักที่มีต่อเพื่อนมนุษย์และความรักที่มีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างสุดจิตใจอันเป็นต้นแบบของคริสตชนที่ดีอีกด้วย

คำสำคัญ: ความเป็นวีรบุรุษ, นักบุญหลุยส์ มารีย์ กรีญอง เดอ มงฟอร์ต, คริสต์ศาสนานิกายโรมันคาทอลิก

The Characteristics of Heroism in the Biography of Saint Louis-Marie Grignon de Montfort.

Atiwit Siengkiw

Saint Gabriel's College, Saint Gabriel's Foundation, Thailand

Received 15/03/24 Revised 31/05/24 Accepted 10/06/24

Abstract

This qualitative research endeavors to analyze the heroic attributes depicted in the life story of Saint Louis-Marie Grignon de Montfort. It employs Joseph Campbell's framework of the hero's journey as the principal theoretical lens. Biographical data were amassed from "Grignon de Montfort: The Gospel Pilgrim," a publication by the Saint Gabriel's Foundation of Thailand recognized as the most exhaustive edition utilized as the primary data source. The analysis reveals that the life trajectory of Saint Louis-Marie Grignon de Montfort closely mirrors the three foundational stages of a hero's journey: departure, initiation, and return. Upon meticulous scrutiny of the sub-stages, it is apparent that 12 out of the 17 sub-stages are identifiable in Montfort's biography, with three stages recurring throughout the primary phases. Additionally, the study underscores three notable aspects of Montfort's extraordinary life: his unwavering faith, compassionate actions, and resolute proclamation of his beliefs. Furthermore, it accentuates his profound love for humanity and his devout commitment to God, depicting him as a model figure for Christian adherents.

Keywords: Heroism, Saint Louis - Marie Grignon de Montfort, Roman Catholicism

1. ความสำคัญและที่มาของปัญหา

นักบุญหลุยส์ มารี กรีญอง เดอ มงฟอร์ต หรือ นักบุญมงฟอร์ต เป็นนักบวชในคริสต์ศาสนา นิกายโรมันคาทอลิก ชาวฝรั่งเศส ท่านเป็นที่รู้จักในฐานะธรรมทูต นักเทศน์ และนักสังคมสงเคราะห์ ผู้เป็นแบบอย่างในการแสดงความรักและความเมตตาต่อคนยากจน ท่านได้รับการสถาปนาให้เป็นนักบุญโดยสมเด็จพระสันตะปาปาปิอุสที่ 12 (Pius Papa XII) เมื่อปี พ.ศ. 2490 (ค.ศ. 1947) (Poulain, 1910) นอกจากนี้ท่านยังได้รับการยกย่องเป็น “ต้นแบบ” ผู้เปี่ยมศรัทธา ดังที่นักบุญยอห์นปอลที่ 2 สมเด็จพระสันตะปาปาได้กล่าวไว้ในพระสมณสารมหาปาปาฟรังซิสถึงการประพฤติปฏิบัติเพื่อแสดงออกถึงความศรัทธาของนักบุญมงฟอร์ตต่อพระนาง มารีรีว่า “เป็นวิธีการที่มีประสิทธิผลที่คริสตชนจะสามารถดำเนินชีวิตอย่างซื่อสัตย์ตามคำสัญญาแห่งศีลล้างบาป” (John Paul II, 1987)

ตลอดช่วงชีวิตของนักบุญมงฟอร์ต ท่านได้ดำเนินชีวิตด้วยความยากจน ปฏิบัติหน้าที่นักบวชด้วยความรักที่มีต่อองค์พระคริสตเจ้าและเพื่อนมนุษย์อย่างแท้จริง แม้ว่าการปฏิบัติภารกิจของท่านจะถูกต่อต้านจากคนต่างศาสนา แต่ด้วยความศรัทธาที่ท่านมีอย่างเต็มเปี่ยมจึงมิได้ย่อท้อต่ออุปสรรคต่าง ๆ ท่านได้ก่อตั้งคณะนักบวชขึ้นเพื่อสืบทอดจิตตารมณ์ 2 คณะ ได้แก่ คณะภคินีแห่งปรีชาญาณ และคณะสงฆ์แห่งพระนางมารีย์ (Benedictine monks of St. Augustine’s Abbey, 1921) รวมถึงภราดาคณะเซนต์คาเบรียล (The brothers of Saint Gabriel) ซึ่งเป็นคณะนักบวชที่แยกออกมาจากคณะสงฆ์แห่งพระนางมารีย์ เพื่อดำเนินภารกิจด้านการศึกษาโดยเฉพาะ (กาเบรียล-มารีย์, 2564) และได้ขยายขอบเขตการดำเนินงานออกไปทั่วโลกรวมถึงในประเทศไทย ในนามมูลนิธิคณะเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทย

เมื่อพิจารณาชีวประวัติของนักบุญมงฟอร์ตเบื้องต้นแล้ว จะเห็นลักษณะบางประการสอดคล้องกับแนวคิดการผจญภัยของวีรบุรุษของ โจแซฟ แคมพ์เบลล์ ซึ่งกล่าวว่าการผจญภัยของวีรบุรุษแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 การพลัดพราก ขั้นตอนที่ 2 การสถาปนา และขั้นตอนที่ 3 การหวนคืน (ปัทมรัตน์ ธรรมวินทิพย์, 2558) กล่าวคือขั้นแรกเริ่มจากการออกเดินทางจากครอบครัว เพื่อไปศึกษาเทววิทยาที่กรุงปารีส ระหว่างทางได้รับบททดสอบต่าง ๆ มากมาย ขั้นต่อมาหลังจากบวชเป็นพระสงฆ์ท่านได้

ปฏิบัติหน้าที่ธรรมทูตต้องฝ่าฟันอุปสรรคจนหมดกำลังใจ ท่านจึงเดินทางไปเข้าเฝ้าสมเด็จพระสันตะปาปาเคลเมนต์ที่ 11 เพื่อขอคำปรึกษาเรื่องการทำงาน พระสันตะปาปาจึงมอบกางเขนให้และแต่งตั้งท่านเป็นธรรมทูตแพร่ธรรมของสมเด็จพระสันตะปาปา และขั้นสุดท้ายท่านได้จาริกไปยังเมืองต่าง ๆ เทคน์สอน สร้างโรงพยาบาล โรงเรียน รวมถึงตั้งคณะนักบวชเพื่อสานต่อภารกิจ

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาลักษณะความเป็นวีรบุรุษในชีวิตประวัติดของนักบุญหลุยส์ มารี กรีฌอง เดอ มงฟอร์ต เพื่อวิเคราะห์ว่ารูปแบบการดำเนินชีวิตของนักบุญมงฟอร์ตสัมพันธ์กับแนวคิดความเป็นวีรบุรุษของโจแซฟ แคมป์เบลล์อย่างไร และความเป็นวีรบุรุษดังกล่าวสะท้อนให้เห็นแนวคิดในการเป็นคริสตชนที่ดีในประเด็นใดบ้าง อันจะนำไปสู่การทำความเข้าใจคริสต์ศาสนาในมิติ ที่แตกต่างออกไป

2. วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาความเป็นวีรบุรุษในชีวิตประวัติดของนักบุญหลุยส์ มารี กรีฌอง เดอ มงฟอร์ต ตามแนวคิดการผจญภัยของวีรบุรุษของโจแซฟ แคมป์เบลล์

3. การทบทวนวรรณกรรม

แนวคิดหลักของการศึกษาในครั้งนี้คือการผจญภัยของวีรบุรุษ ของโจแซฟ แคมป์เบลล์ กล่าวถึงคนที่ยอมมอบชีวิตให้แกสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าตนเอง สิ่งทีวีรบุรุษมอบชีวิตให้นั้นอาจเป็นภารกิจที่แสดงออกถึงความกล้าหาญในการช่วยเหลือใครหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรืออาจเป็นภารกิจแสดงให้เห็นสภาวะการเข้าถึงจิตวิญญาณ ในระดับเหนือกว่าบุคคลทั่วไป (แคมป์เบลล์ และ มอยเยร์ส, 2551)

แคมป์เบลล์ให้ความสำคัญกับการเดินทาง โดยช่วงชีวิตของวีรบุรุษนั้น เริ่มจากการพลัดพรากจากสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จึงต้องละทิ้งชีวิตปกติเพื่อออกเดินทางผจญภัยแสวงหาสิ่งที่ขาดหายไป หลังจากนั้นจึงได้พบกับสิ่งใหม่ที่ดีกว่าเดิม ชีวิตของวีรบุรุษจึงประกอบไปด้วย 3 ตอน และ 17 ขั้นตอนย่อย แคมป์เบลล์ได้อธิบายรายละเอียดลำดับการผจญภัย

ของวีรบุรุษแต่ละตอนไว้ในหนังสือเรื่องวีรบุรุษพันหน้า (The Hero with a Thousand Faces) (แคมป์เบลล์, 1973 อ้างถึงใน ปัทมัตร์ธ ธรรมกวินทิพย์, 2558) ดังนี้

ตอนที่ 1 เดินทางออกจากโลกสามัญ ประกอบด้วย เสียงเรียกจากโลกสามัญสู่การผจญภัย การปฏิเสธเสียงเรียก ความช่วยเหลือจากสิ่งเหนือธรรมชาติ การข้ามธรณีประตูบานแรก และการติดในท้องวาท

ตอนที่ 2 เข้าสู่โลกศักดิ์สิทธิ์ ประกอบด้วย เส้นทางแห่งการทดสอบการพบกับเทพธิดา ผู้หญิงในฐานะผู้ช่วยวน การเป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดา การเปลี่ยนสถานะเป็นเทพเจ้า และสิ่งล้ำค่าหรือความดีงามอันสูงสุด

ตอนที่ 3 การกลับคืนโลกสามัญ ประกอบด้วย การปฏิเสธการกลับคืน การหลบหนีด้วยเวทมนต์ การได้รับความช่วยเหลือจากโลกภายนอก การข้ามธรณีประตูเพื่อกลับสู่โลกสามัญ การเป็นปรมาจารย์แห่งสองโลก และอิสระในการดำรงอยู่

จากการศึกษานักวิชาการนำแนวคิดของแคมป์เบลล์มาศึกษาด้านาน ชิวประวัติภาพยนตร์รวมทั้งตัวละครในวรรณคดีอย่างหลากหลาย เช่น อภิลักษณ์ เกษมผลกุล (2552) นำแนวคิดของแคมป์เบลล์มาศึกษาด้านานพระศรีอารีย์ที่ปรากฏในสังคมไทยในงานวิจัยเรื่อง “ตำนานพระศรีอารีย์ในสังคมไทย: การสร้างสรรค์และบทบาท” ในแง่ขั้นตอนการเป็นพระอนาคตพุทธเจ้าของพระศรีอารีย์ พบว่า ขั้นตอนการเป็นพระอนาคตพุทธเจ้าสอดคล้องกับขั้นตอนการผจญภัยของวีรบุรุษ ซึ่งอภิลักษณ์เห็นว่าความสอดคล้องดังกล่าวมาจากเหตุผล สองประการ ประการแรกเกิดจากการให้คำนิยามคำว่าวีรบุรุษของแคมป์เบลล์ คือ การเป็นผู้พิชิตนเพื่อสิ่งที่ยิ่งใหญ่ การเดินทางเข้าสู่จิตวิญญาณ และนัยยะที่เกี่ยวข้องกับศาสนา ตรงกับตำนานพระศรีอารีย์ที่มุ่งบำเพ็ญเพียรเพื่อก้าวข้ามจากโลกสามัญไปสู่โลกศักดิ์สิทธิ์ คือ การเป็นพระอนาคตพุทธเจ้า ประการที่สองมาจากข้อสันนิษฐานว่าเรื่องราวของวีรบุรุษมักเป็นเรื่องที่เคยเกิดขึ้นจริงและสัมพันธ์กับขั้นตอนการเปลี่ยนผ่านซึ่งตรงกับตำนานพระศรีอารีย์ที่แสดงให้เห็นการเปลี่ยนผ่านจากคนธรรมดาเป็นพระโพธิสัตว์ และเปลี่ยนผ่านจากพระโพธิสัตว์เป็นพระอนาคตพุทธเจ้า

ในทางเดียวกันกับการศึกษาของกรกฎา บุญวิชัย (2566) ซึ่งนำแนวคิดของแคมป์เบลล์มาศึกษาตำนานหลวงพ่อดอหน้อยน้ำทะเลจืดในงานวิจัยเรื่อง “หลวงพ่อดอหน้อยน้ำทะเลจืด: วิถีบุรุษทางวัฒนธรรมของชาวใต้” พบว่าตำนานหลวงพ่อดอหน้อยน้ำทะเลจืดมีลักษณะเป็นตำนานวีรบุรุษแบบสากล กล่าวคือ การดำเนินเรื่องตามขั้นตอนชีวิตสุภาพบุรุษครบทั้ง 3 ขั้นตอน และมีการดำเนินเรื่องตามขั้นตอนย่อยถึง 10 ขั้นตอน นอกจากนี้กรกฎายังตั้งข้อสังเกตว่าวงจรชีวิตของหลวงพ่อดอมีลักษณะเป็นพิธีกรรมเปลี่ยนผ่าน คือ เกิดการเปลี่ยนแปลงสถานะจากสถานะหนึ่งไปสู่อีกสถานะหนึ่งในทุกขั้นตอน ข้อสังเกต อีกประการหนึ่งของกรกฎา คือ โครงสร้างวงชีวิตของหลวงพ่อดอมีลักษณะสอดคล้องกับนิทานกำพร้าด้วย จึงกล่าวได้ว่าตำนานหลวงพ่อดอนั้นมีลักษณะที่เป็นสากลและมีเอกลักษณ์เฉพาะตามรูปแบบในวัฒนธรรมไทยอีกด้วย

ในขณะที่ ปัทมกร ธรรมกวินทิพย์ (2558) นำแนวคิดแคมป์เบลล์มาศึกษาพระอภัยมณีจากเรื่องพระอภัยมณีของสุนทรภู่ ในฐานะตัวแทนวีรบุรุษในวัฒนธรรมตะวันออก เปรียบเทียบกับตัวละครโอดิสซัสจากเรื่องโอดิสซีย์ของโฮเมอร์ ในฐานะตัวแทนวีรบุรุษจากวัฒนธรรมตะวันตก ในงานวิจัยเรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบอาร์คไทป์ในวรรณคดี: กรณีศึกษาจากนิทานพระอภัยมณีคำกลอนและโอดิสซีย์” ผลการศึกษาพบว่าขั้นตอนการผจญภัยของพระอภัยมณีมีความสอดคล้องไปตามลำดับการผจญภัยของวีรบุรุษมากกว่าการผจญภัยของโอดิสซัส กล่าวคือ การผจญภัยของพระอภัยมณีมี 16 ขั้นตอน ไม่ปรากฏขั้นตอนการข้ามธรณีประตูเพื่อกลับคืนโลกสามัญ แต่ละขั้นตอนเรียงลำดับตรงกับแนวคิดของแคมป์เบลล์ ส่วนการผจญภัยของโอดิสซีย์มี 17 ขั้นตอน และมีการสลับลำดับขั้นตอน โดยสลับขั้นตอนที่ 10 การเปลี่ยนสถานะ มาอยู่หลังขั้นตอนที่ 7 การพบกับเทพธิดา และขั้นตอนที่ 11 ความดั่งามอันสูงสุด ปรากฏหลังขั้นตอนที่ 17 อีสรในการดำรงอยู่

บาร์นิ บุญทรง (2565) ได้นำขั้นตอนการทดสอบซึ่งเป็นขั้นตอนหนึ่งของการผจญภัยของวีรบุรุษตามแนวคิดของแคมป์เบลล์ มาศึกษาการทดสอบพระโพธิสัตว์ ในชาติที่พระองค์เสวยชาติเป็นกษัตริย์ในฐานะวีรบุรุษ รวม 59 เรื่อง ในงานวิจัยเรื่อง “พระโพธิสัตว์ในฐานะกษัตริย์: การทดสอบและวิถีจัดการ” ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า พระโพธิสัตว์ในฐานะวีรบุรุษจะต้องได้รับการทดสอบทั้งทางร่างกายและจิตใจโดยการทดสอบ

ทางร่างกายที่พบมากที่สุดคือการทรยศ ผลของการทรยศมีตั้งแต่การไม่ลงโทษ หรือลงโทษสถานเบาในลักษณะที่ไม่มีอันตรายถึงชีวิต ส่วนการทดสอบทางจิตใจที่พบมากที่สุดคือการทดสอบเกี่ยวกับเรื่องทรัพย์สิน ซึ่งกว่าร้อยละ 50 ของกลุ่มตัวอย่างเลือกการสละทรัพย์สินเพื่อออกบวช การศึกษานี้สะท้อนให้เห็นคุณลักษณะของวีรบุรุษทางศาสนาที่มีความเมตตาและไม่ยึดติดกับทรัพย์สินเงินทองแต่ความยึดหยุ่นพิจารณาไปตามสถานการณ์

จากตัวอย่างการศึกษาการผจญภัยของวีรบุรุษตามแนวคิดของแคมป์เบลล์ที่ยกมาข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่ามีการศึกษาที่หลากหลาย ผลการศึกษาส่วนใหญ่แสดงให้เห็นลักษณะความคิดเรื่องวีรบุรุษที่เป็นสากล กล่าวคือ ไม่ว่าวีรบุรุษในวัฒนธรรมใดก็ล้วนมีลักษณะสำคัญอยู่ที่การละทิ้งความเป็น “ตัวตน” เพื่อปฏิบัติภารกิจที่ยิ่งใหญ่กว่า ซึ่งอาจจะมีรายละเอียดปลีกย่อยที่แตกต่างกันไปในแต่ละวัฒนธรรม อีกประเด็นหนึ่งคือแนวคิดของแคมป์เบลล์เป็นแนวคิดที่ยึดโยงกับเทพปกรณัมและศาสนาซึ่งคำศัพท์บางคำอธิบายความหมายได้ยาก (สายป่าน ปุริวรรธนะ, 2555) งานวิจัยส่วนหนึ่งจึงเลือกใช้แนวคิดของนักวิชาการคนอื่น ๆ เช่น คริสโตเฟอร์ วอกเลอร์ (Christopher Vogler) หรือ สจ๊วต วอยทิลลา (Stuart Voytilla) ซึ่งทำความเข้าใจง่ายกว่าแทน

นอกจากงานวิจัยที่ได้ยกตัวอย่างมาข้างต้นแล้ว ยังมีงานวิจัยอีกกลุ่มหนึ่งที่ศึกษาชีวประวัติของนักบุญในคริสต์ศาสนาในมิติที่แตกต่างออกไป เช่น การศึกษาของ อติวิญญู เชียงคิ้ว (2564) เรื่อง “แบบเรื่องของเรื่องเล่าศาสนบุคคลในคริสต์ศาสนานิกายโรมันคาทอลิกในนิตยสารอุตมซานต์” ที่ศึกษาแบบเรื่องของเรื่องเล่านักบุญจำนวน 116 สำนวน ผลการศึกษาพบว่า โครงสร้างเหตุการณ์ในเรื่องเล่านักบุญแต่ละองค์สามารถจำแนกได้ 4 เหตุการณ์ ได้แก่ การกล่าวถึงชาติกำเนิดของนักบุญ การกล่าวถึงมูลเหตุที่นับถือคริสต์ศาสนาหรือการออกบวช การกล่าวถึงภารกิจในฐานะนักบวช และสุดท้ายกล่าวถึงการยกย่องเชิดชูเกียรตินักบุญแต่ละองค์ การศึกษานี้ทำให้เห็นถึงขนบนิยมของการบันทึกเรื่องเล่านักบุญในคริสต์ศาสนา ซึ่งแบบเรื่องแต่ละแบบก็ล้วนสะท้อนให้เห็นถึงอุดมการณ์ทางศาสนาที่แตกต่างกันออกไป

อย่างไรก็ตามผู้วิจัยเลือกใช้แนวคิดของโจแซฟ แคมป์เบลล์เป็นแนวคิดหลักในการศึกษาชีวประวัติของนักบุญม่งฟอร์ต เนื่องจากการศึกษาคุณลักษณะความเป็น

วีรบุรุษของศาสนบุคคลในคริสต์ศาสนา นิกายโรมันคาทอลิก การบันทึกประวัติของท่าน จึงเป็นการบันทึกในลักษณะเรื่องเล่าที่เกี่ยวข้องกับชีวิตศักดิ์สิทธิ์ แนวคิด ความเชื่อ และอุดมการณ์ทางศาสนา เป็นต้นแบบให้ผู้อื่นปฏิบัติตามอันจะได้นำเสนอในรายละเอียดต่อไป

4. วิธีการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) ศึกษาลักษณะความเป็นวีรบุรุษในชีวิตประวัตินักบุญหลุยส์ มารีย์ กรีญอง เดอ มงฟอร์ต ตามแนวคิดการผจญภัยของวีรบุรุษของโจแซฟ แคมพ์เบลล์ แบ่งวิธีการดำเนินการวิจัยออกเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนแรก รวบรวมข้อมูลชีวประวัติของนักบุญหลุยส์ มารีย์ กรีญอง เดอ มงฟอร์ต จากหนังสือมงฟอร์ต ผู้จาริกขวประเสริฐ ซึ่งภราดาคณะเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทย แปลจากหนังสือภาษาฝรั่งเศสเรื่อง Grignon de Montfort Routier de l'Évangile ของ ภราดาคาเบรียล-มารีย์ อัคราธิการ คณะภราดาเซนต์คาเบรียล (1953 - 1965) และจัดพิมพ์เมื่อปี พ.ศ. 2564 เนื่องในโอกาสครบรอบ 120 ปี การดำเนินงานของภราดาคณะเซนต์คาเบรียลในประเทศไทย

ขั้นตอนที่สอง ศึกษาแนวคิดการผจญภัยของวีรบุรุษ จากหนังสือ The Hero with a Thousand Faces โดย โจแซฟ แคมพ์เบลล์ (2008) และหนังสือพลาณภาพแห่งเทพกรรม ซึ่งบาร์นี บุญทรง (2551) แปลจากบทสนทนาระหว่าง โจแซฟ แคมพ์เบลล์ และบิลล์ มอยเยอร์ส รวมทั้งจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ขั้นตอนที่สาม วิเคราะห์ชีวประวัตินักบุญมงฟอร์ตตามแนวคิดของของแคมพ์เบลล์ โดยแบ่งเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 การเดินทางออกจากโลกสามัญ ตอนที่ 2 การเข้าสู่โลกศักดิ์สิทธิ์ และตอนที่ 3 การกลับคืนโลกสามัญ

ขั้นตอนสุดท้าย สรุปผลการวิจัยและนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าเป็นบทความวิจัยในรูปแบบการพรรณนาความ (Descriptive)

5. ผลการศึกษา

งานวิจัยนี้มุ่งตอบคำถามเกี่ยวกับลักษณะความเป็นวีรบุรุษในชีวประวัติของนักบุญ หลุยส์ มารี กรีญอง เดอ มงฟอร์ต ตามแนวคิดการผจญภัยของวีรบุรุษของ โจแซฟ แคมป์เบลล์ ผลการศึกษา แบ่งเป็น 3 ขั้นตอนตามแนวคิดของแคมป์เบลล์ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การเดินทางออกจากโลกสามัญ

1) เสียงเรียกจากโลกสามัญสู่การผจญภัย (The call to adventure) เป็นขั้นตอนที่วีรบุรุษได้รับแรงกระตุ้นจากปัจจัยรอบตัวให้ออกเดินทางผจญภัย ซึ่งอาจเป็นความยากจน การประสบปัญหาบางอย่าง หรือได้รับแรงกระตุ้นจากบุคคลอื่น ในการผจญภัยนี้วีรบุรุษบางคนอาจต้องพบกับความแปลกประหลาด เหนือธรรมชาติหรือความทุกข์ทรมานที่เกินความคาดหมาย (แคมป์เบลล์, 1973 อ้างถึงใน ปัทกัตร์อร ธรรมกวินทิพย์, 2558) เสียงเรียกที่ทำให้นักบุญมงฟอร์ตออกเดินทางสู่การผจญภัยคือ ความศรัทธาอย่างแรงกล้าต่อองค์พระเจ้าและพระนางมารีย์ ดังที่ กาเบรียล-มารีย์ (2564, น. 25) กล่าวว่า “ความฝันที่จะถวายตัวและวิญญานเพื่อรับใช้พระเจ้าทำให้ท่านมีภูมิคุ้มกันและรอดพ้นจากกับดักต่าง ๆ ของโลก” ท่านจึงตัดสินใจอย่างแน่วแน่ที่จะบวชเป็นพระสงฆ์เพื่อประกาศข่าวดีขององค์พระผู้เป็นเจ้า

2) การปฏิเสธเสียงเรียก (Refusal of the call) เป็นขั้นตอนที่เกิดขึ้นกับวีรบุรุษที่ไม่เต็มใจออกเดินทาง ขั้นตอนนี้แคมป์เบลล์เห็นว่า เหตุของการปฏิเสธอาจมาจากความกลัวอุปสรรคที่รออยู่เบื้องหน้า ซึ่งอาจทำให้เสียโอกาสที่มีคุณค่าต่อชีวิตของตนไปด้วย (แคมป์เบลล์, 1973 อ้างถึงใน ปัทกัตร์อร ธรรมกวินทิพย์, 2558) จากการศึกษาชีวประวัติของนักบุญมงฟอร์ตไม่พบการปฏิเสธเสียงเรียก ดังที่กาเบรียล-มารีย์ (2564, น. 26) กล่าวว่า “ท่านไม่เคยต้องต่อสู้เพื่อกระแสเรียกของท่าน” เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากท่านมีปณิธานมั่นคงในความศรัทธาต่อการปฏิบัติตามเสียงเรียกให้ออกเดินทางจากโลกสามัญสู่การผจญภัยดังที่กล่าวมาแล้ว จึงทำให้ท่านไม่ปฏิเสธการออกเดินทางบนเส้นทางของพระเจ้าในทางกลับกันท่านยัง “ปรับแต่งวิญญานของท่าน ให้เข้ากับการออกแบบของพระเจ้า” (กาเบรียล-มารีย์, 2564, น. 26) อีกด้วย

3) ความช่วยเหลือจากสิ่งเหนือธรรมชาติ (Supernatural aid) เป็นขั้นตอนที่วีรบุรุษได้รับคำปรึกษา การปกป้อง หรือได้รับสิ่งของวิเศษจากบุคคลที่มีพลังเหนือธรรมชาติ (แคมป์เบลล์, 1973 อ้างถึงใน ปัทมัตถ์ ธรรมกวินทิพย์, 2558) ในชีวประวัติของนักบุญมงฟอร์ต เมื่อท่านอายุประมาณ 20 ปี ท่านจะสวดภาวนาต่อหน้าพระนางมารีย์เป็นเวลานาน และในขณะที่ท่านสวดภาวนานั้นท่านมักได้ยินเสียงหนึ่งบอกท่านว่า “ลูกจะได้เป็นพระสงฆ์” (กาเบรียล-มารีย์, 2564, น. 25) เสียงนี้เป็นเสียงของพระนางมารีย์ที่ดังขึ้นในใจของท่านอยู่ตลอดเวลา ตามแนวคิดของแคมป์เบลล์สิ่งนี้ถือเป็นความช่วยเหลือขององค์พระผู้เป็นเจ้าในการชักชวนให้นักบุญมงฟอร์ตออกเดินทางตามกระแสเรียกแห่งจิตวิญญาณเพื่อบวชเป็นพระสงฆ์ นอกจากนี้ขั้นตอนความช่วยเหลือจากสิ่งเหนือธรรมชาติยังปรากฏแทรกในขั้นตอนต่าง ๆ ตลอดทั้งเรื่องโดยเฉพาะการทำอัศจรรย์ของท่านซึ่งได้รับความช่วยเหลือจากอำนาจศักดิ์สิทธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

4) การข้ามธรณีประตูบานแรก (The crossing of the first threshold) เป็นขั้นตอนที่วีรบุรุษจะต้องก้าวข้ามไปยังโลกที่ตนไม่คุ้นเคย วีรบุรุษจะได้รับการทดสอบจากนายประตูและต้องใช้ความพยายามอย่างมากจึงจะผ่านไปได้ (แคมป์เบลล์, 1973 อ้างถึงใน ปัทมัตถ์ ธรรมกวินทิพย์, 2558) ในชีวประวัติของนักบุญมงฟอร์ต ก่อนที่ท่านจะได้เป็นพระสงฆ์ความปรารถนาของท่านคือการได้เข้าศึกษา ณ บ้านเณรแซงต์ซิลปีสในกรุงปารีส ซึ่งท่านต้องเดินเท้าจากเมืองแรนน์ไปยังกรุงปารีสระยะทางกว่า 300 กิโลเมตร ตลอดทางท่านสละทรัพย์สินให้แก่พระเจ้าด้วยการบริจาคให้แก่คนขอทานจนหมด ดังที่ท่านกล่าวว่า “ข้าแต่พระบิดาเจ้าในสวรรค์ ลูกขอถวายทรัพย์สินทั้งปวงของลูกไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” (กาเบรียล-มารีย์, 2564, น. 29) ส่วนตัวท่านก็ดำรงชีวิต ด้วยการขอบริจาคอาหารและที่พัก ด้วยความยากจนเมื่อมาถึงกรุงปารีสท่านจึงไม่สามารถเข้าศึกษาที่บ้านเณรแซงต์ซิลปีสได้เนื่องจากมีค่าใช้จ่ายสูง ท่านจึงได้เข้าศึกษาในสถาบันเพื่อสามเณรยากจนแทน ซึ่งตามแนวคิดของแคมป์เบลล์การได้เข้าศึกษาในสถาบันเพื่อสามเณรยากจนถือเป็นการก้าวผ่านประตูบานแรกของการผจญภัยแล้ว

5) การติดในท้องวาฬ (Belly of the whale) เป็นขั้นตอนที่วีรบุรุษต้องต่อสู้ผจญภัยในโลกอันมืดมิดและยากลำบากอย่างยิ่ง แคมป์เบลล์ กล่าวว่า ท้องวาฬ ถือเป็นสัญลักษณ์ของกรรมมารดา หากวีรบุรุษเอาชนะความมืดหรือความยากลำบากเหล่านั้นได้ก็จะรอดพ้นจากท้องวาฬซึ่งเป็นเสมือนการเกิดใหม่ (แคมป์เบลล์, 1973 อ้างถึงใน ปัทมกวี ธรรมกวินทิพย์, 2558) ขั้นตอนการติดในท้องวาฬของนักบุญมุงฟอร์ตเริ่มหลังจากบาทหลวงเดอ ลา บาร์มองดีแอร์ อธิการบ้านเณรของท่านลาออกจากตำแหน่งเนื่องจากปัญหาทางการเงิน นักบุญมุงฟอร์ตจึงต้องรับภาระการขอทานเพื่อใช้ประทังชีวิตสำหรับตัวท่านเองและสามเณรยากจน รวมทั้งคนจนคนอื่น ๆ ที่ท่านพบ ดังที่ฌ็องบัปติสต์ แบลงบันทึกไว้ว่า “เงินทองและเสื้อผ้าอยู่ในมือของเขานานเท่าที่จำเป็นเพื่อแจกจ่ายต่อไปยังผู้ที่ขัดสน” (กาเบรียล-มารีย์, 2564, น. 38) นอกจากนี้ท่านยังรับจ้างเผาศพเป็นเวลาสี่คืนต่อสัปดาห์ การที่ท่านต้องใช้ชีวิตด้วยความยากจนและยากลำบากนี้ถือเป็นเสมือนการต่อสู้กับความมืดในจิตใจตามแนวคิดของแคมป์เบลล์ แต่ด้วยความศรัทธาที่ท่านเอาชนะความยากลำบากนี้ด้วยวิริยะและความเข้าใจ รวมทั้งใช้เป็นโอกาสในการพิจารณาบทเรียนจากสิ่งรอบตัวโดยเฉพาะความตายจึง ทำให้ท่านสามารถผ่านบททดสอบนั้นมาได้ สุดท้ายท่านได้รับศิลปวาระระดับต้น (Minor orders) และได้เข้าศึกษาในสามเณรลัยแซงต์ซิลปีสตามความตั้งใจของท่าน

ขั้นตอนที่ 2 เข้าสู่โลกศักดิ์สิทธิ์

6) เส้นทางแห่งการทดสอบ (The road of trials) เป็นขั้นตอนที่วีรบุรุษต้องผ่านการทดสอบความยากลำบาก ในขั้นตอนนี้วีรบุรุษจะต้องละทิ้งอัตตาความเป็นตัวตนเพื่อรับบททดสอบอันจะนำไปสู่การยอมรับและชำระล้างตัวตนให้บริสุทธิ์ (แคมป์เบลล์, 1973 อ้างถึงใน ปัทมกวี ธรรมกวินทิพย์, 2558) ในชีวประวัติของนักบุญมุงฟอร์ตหลังจากท่านได้รับศิลปบรรพชาเป็นพระสงฆ์จากพระสังฆราช มงซินญอร์ เดอ ฟลามองวิล แล้วท่านทำหน้าที่เทศน์สอนและสาธารณสงเคราะห์ในฐานะพระสงฆ์ผู้อภิบาลคนยากจน ท่านเป็นนักพัฒนาที่ตรงไปตรงมา เห็นแก่ความศรัทธาและประโยชน์ของคนยากไร้เป็นสำคัญ ท่านมักถูกให้ร้าย ดูหมิ่น เกลียดชัง และต่อต้านจากกลุ่มอำนาจเดิม ซึ่งเสียผลประโยชน์

จากการพัฒนาของท่าน ทำให้ชีวประวัติของท่านปรากฏการทดสอบแทรกมาเป็นระยะ ๆ อย่างไรก็ตามท่านยอมรับการทดสอบนั้นด้วยความสุภาพ นอบน้อม และมั่นคงในศรัทธา แม้ว่าจะรู้สึกโดดเดี่ยวอย่างมากแต่ท่านก็สำนึกเสมอว่าองค์พระผู้เป็นเจ้ายังคงเคียงข้างท่าน ดังที่ท่านกล่าวว่า “ผมไม่มีเพื่อนสักคนเหลืออยู่ที่นี่นอกจากพระเจ้า” (กาเบรียล-มารีย์, 2564, น. 81)

7) การพบกับเทพธิดา (The meeting with the goddess) เป็นขั้นตอนที่วีรบุรุษได้พบกับหญิงสาวที่จะให้บทเรียนอันลึกซึ้ง ทั้งในแง่ของความรัก การใช้ชีวิต ความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง ความดีงาม รวมไปถึงบทเรียนในแง่จิตวิญญาณ (แคมป์เบลล์, 1973 อ้างถึงใน ปัทมกวี ธรรมกวินทิพย์, 2558) ในชีวประวัติของนักบุญมงฟอร์ต ผู้หญิงคนสำคัญที่สุดที่ทำให้ท่านเรียนรู้วิถีทางแห่งความรักและการรับใช้คนยากจน คือ พระนางมารีย์ พรหมจารี ดังที่ฌ็องป์ดิสต์ แบลง เพื่อนของท่านกล่าวว่า “เขาเรียนรู้ทุกอย่างที่ต้องทำจากพระนางแม้เมื่อมีปัญหาที่สำคัญและยากที่สุด” (กาเบรียล-มารีย์, 2564, น. 25) นักบุญมงฟอร์ตมักจะสวดภาวนาต่อหน้ารูปแม่พระเป็นเวลานานเพื่อขอพระพรพรทานของแม่พระดลใจให้ท่านทำในสิ่งที่ถูกต้อง นอกจากนี้ในชีวประวัติของท่านยังกล่าวถึงความรักและความเมตตาของพระนางมารีย์แทรกอยู่ในขั้นตอนต่าง ๆ ตลอดทั้งเรื่อง พระนางจึงเป็นเสมือนแม่ที่คอยจูงมือท่านไปในทิศทางแห่งความเชื่อ ซึ่งตามแนวคิดของแคมป์เบลล์แล้วถือว่าพระนางมารีย์เป็นเทพธิดาผู้สอนบทเรียนทางจิตวิญญาณโดยเฉพาะความศรัทธาในพระเจ้าและความรักที่มีต่อคนยากจนให้แก่ักบุญมงฟอร์ต

8) ผู้หญิงในฐานะผู้ยั่ววน (Woman as the temptress) เป็นขั้นตอนที่วีรบุรุษต้องพบการล่อลวงทางกายภาพทำให้เกิดความลุ่มหลง เพื่อทดสอบว่าวีรบุรุษจะสามารถก้าวข้ามความลุ่มหลงและรักษาความบริสุทธิ์ ของจิตใจไว้ได้หรือไม่ (แคมป์เบลล์, 1973 อ้างถึงใน ปัทมกวี ธรรมกวินทิพย์, 2558) ในชีวประวัติของนักบุญมงฟอร์ตนั้นไม่ปรากฏขั้นตอนการยั่ววน ซึ่งเป็นเรื่องทางโลก ทั้งนี้ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าเนื่องจากนักบุญมงฟอร์ตเป็นนักบวชซึ่งถือศรัทธา การรับใช้คนชายขอบ และความมุ่งมั่น ที่จะประกาศความเชื่อของคริสต์ศาสนาอย่างเคร่งครัด แม้ว่าจะอยู่ในกรุงปารีส ซึ่งเต็มไปด้วยสิ่งยั่ววนจิตใจแต่ท่าน

ก็ไม่ได้ให้ความสำคัญ ดังที่ฌ็อง บัปติสต์ แบลง กล่าวว่า “เขาไม่เคยมองสิ่งใดที่จะปรนเปรอประสาทสัมผัสของเขาราวกับว่าเขาตาบอด” (กาเบรียล-มารีย์, 2564, น. 30)

9) การเป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดา (Atonement with the Father) เป็นขั้นตอนที่วีรบุรุษต้องพบกับพลังอำนาจหรือผู้กุมชะตาชีวิตสูงสุดนับเป็นบททดสอบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในการเดินทางของวีรบุรุษ (แคมป์เบลล์, 1973 อ้างถึงใน ปัทกัตร์อร ธรรมกวินทิพย์, 2558) ในชีวประวัติของนักบุญมุงฟอร์ตหลังจากท่านเริ่มทำหน้าที่พระสงฆ์ในเมืองบัวติเอร์ท่านถูกต่อต้านและทดสอบอย่างหนัก จนท่านเกิดความคิดว่าหากท่านได้เดินทางเป็นธรรมทูตไปประกาศศาสนายังดินแดนนอกประเทศฝรั่งเศสน่าจะเป็นผลสำเร็จมากกว่าการทำงานในเมืองนี้ ดังนั้นท่านจึงเดินทางไปยังกรุงโรมเพื่อขออนุญาตจากสมเด็จพระสันตะปาปาเคลเมนต์ที่ 11 แต่สมเด็จพระสันตะปาปามีได้ทรงอนุญาต และตรัสกับนักบุญมุงฟอร์ตว่า “ลูกมีสนามอันกว้างใหญ่ในฝรั่งเศสเพื่อใช้ความร้อนรนของลูก อย่าไปที่ยื่นเลย จงทำงานอย่างนบนอบเสมอต่อพระสังฆราชในสังฆมณฑลที่เรียกตัวลูกไป” (กาเบรียล-มารีย์, 2564, น. 104) หากพิจารณาในแง่นี้จะเห็นว่าสมเด็จพระสันตะปาปาเคลเมนต์ที่ 11 มีสถานะเป็นผู้กุมอำนาจสูงสุดและเป็นผู้กำหนดเส้นทางชีวิตนักบวชซึ่งเป็นหัวใจสำคัญในการผจญภัยของนักบุญมุงฟอร์ต เช่นเดียวกับลักษณะของพระบิดาตามแนวคิดของแคมป์เบลล์

10) การเปลี่ยนสถานะเป็นเทพเจ้า (Apotheosis) เป็นขั้นตอนที่วีรบุรุษเปลี่ยนความคิดและมุมมองที่มีต่อโลกไปจากเดิมหลังจากผ่านบททดสอบอันหนักหน่วงและยิ่งใหญ่มาได้ โดยเฉพาะความคิดหรือมุมมองที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน (แคมป์เบลล์, 1973 อ้างถึงใน ปัทกัตร์อร ธรรมกวินทิพย์, 2558) ในชีวประวัติของนักบุญมุงฟอร์ตหลังจากที่สมเด็จพระสันตะปาปาเคลเมนต์ที่ 11 ไม่ทรงอนุญาตให้ท่านเดินทางไปเป็นธรรมทูตนอกประเทศฝรั่งเศส พระองค์ทรงแต่งตั้งนักบุญมุงฟอร์ตให้ดำรงตำแหน่ง “ธรรมทูตแพร่ธรรมของสมเด็จพระสันตะปาปา” พร้อมกับตรัสว่า “ในพันธกิจที่หลากหลายของลูก จงสั่งสอนหลักความเชื่อต่าง ๆ อย่างหนักแน่นต่อคนทั้งหลายและเด็ก ๆ จงให้พวกเขาถือปณิธานคำสัญญาเมื่อรับศีลล้างบาปอย่างสง่า” (กาเบรียล-มารีย์, 2564, น. 104) นักบุญมุงฟอร์ตเกิดความปิติในจิตใจ

เปี่ยมด้วยไฟแห่งความกระตือรือร้น ซึ่งตามแนวคิดของแคมป์เบลล์เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้นักบุญมงฟอร์ตได้รับฐานะใหม่ต่างจากเดิม นอกจากนี้ยังทำให้ความคิดที่จะเดินทางออกนอกประเทศเปลี่ยนไป มาตั้งใจทำงานเพื่ออภิบาลคริสตชนในฝรั่งเศสแทน

11) สิ่งล้ำค่าหรือความดีงามอันสูงสุด (The ultimate boon) เป็นขั้นตอนที่วีรบุรุษได้บรรลุเป้าหมายของการออกผจญภัยหรือได้ครอบครองสิ่งที่ตามหาสิ่งล้ำค่าเหล่านี้อาจเป็นวัตถุสิ่งของหรือเป็นความแตกฉานทางปัญญาก็ได้ (แคมป์เบลล์, 1973 อ้างถึงใน ปัทกัตร์ อรรถกวีนิพนธ์, 2558) ในชีวประวัติของนักบุญมงฟอร์ต สิ่งล้ำค่าที่ท่านได้รับหลังเข้าเฝ้าองค์พระสันตะปาปามี 3 ประการ คือ ประการแรกท่านได้รับ “กางเขนงาช้าง” ซึ่งสมเด็จพระสันตะปาปาเกลเมนต์ที่ 11 ทรงเสกและกำหนดพระคุณการุณย์ (Indulgence) หรือการยกโทษบาปสำหรับทุกคนที่จูบกางเขนนี้อย่างศรัทธา ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ว่านักบุญมงฟอร์ตเป็นตัวแทนของพระองค์ในการทำหน้าที่ธรรมทูต ประการที่สองท่านได้รับ “อำนาจ” ในฐานะธรรมทูตของสมเด็จพระสันตะปาปาในการทำงานอภิบาล คริสตชนในดินแดนฝรั่งเศส สิ่งล้ำค่าประการสุดท้าย ซึ่งสำคัญที่สุดคือพระพรหรรษาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าในการทำ “อัศจรรย์” เพื่อช่วยเหลือคนยากจนและการปฏิบัติกิจศรัทธา เช่น การรักษาโรคที่รักษาไม่หายแก่คนยากจน สิ่งเหล่านี้ถือเป็นสิ่งล้ำค่าที่นักบุญมงฟอร์ตได้รับจากการผจญภัยตามแนวคิดของแคมป์เบลล์ และเป็นสิ่งที่ช่วยเสริมความกระตือรือร้นให้ งานธรรมทูตของนักบุญมงฟอร์ตทวีความสำเร็จมากขึ้นตามไปด้วย จนมีผู้กล่าวชื่นชมในความศรัทธาและวัตรปฏิบัติของท่านว่า “ผมถือว่าท่านเป็นนักบุญองค์หนึ่ง” (กาเบรียล- มาร์ย, 2564, น. 116)

ขั้นตอนที่ 3 การกลับคืนโลกสามัญ

12) การปฏิเสธการกลับคืน (Refusal of the return) เป็นขั้นตอนที่วีรบุรุษได้ค้นพบภาวะอันเป็นบรมสุขหลังจากการบรรลุความดีงามอันสูงสุด จึงปฏิเสธที่จะเดินทางกลับโลกสามัญ (แคมป์เบลล์, 1973 อ้างถึงใน ปัทกัตร์ อรรถกวีนิพนธ์, 2558) ซึ่งในชีวประวัติของนักบุญมงฟอร์ตไม่ปรากฏขั้นตอนนี้ เนื่องจากท่านมีความปรารถนาที่จะเป็นธรรมทูตและได้รับการแต่งตั้งเป็นธรรมทูตแพร่ธรรมของสมเด็จพระสันตะปาปาแล้ว จึงไม่มี

ความจำเป็นต้องปฏิเสธการเดินทางกลับ ในทางกลับกันท่านปรารถนาเดินทางกลับไปยังเมืองปัวติเอร์ ประเทศฝรั่งเศส เพื่อเริ่มทำหน้าที่ธรรมทูตโดยเร็วที่สุด

13) การหลบหนีด้วยเวทมนตร์ (The magic flight) เป็นขั้นตอนที่วีรบุรุษที่บรรลุนิติภาวะและได้ครอบครองสิ่งล้ำค่าจะต้องเดินทางกลับโลกสามัญ ซึ่งอาจถูกขัดขวางต่อต้านหรือไล่ล่า ด้วยวิธีการต่าง ๆ วีรบุรุษจะต้องอาศัยการช่วยเหลือจากพลังเหนือธรรมชาติจึงจะสามารถเดินทางกลับได้สำเร็จ (แคมป์เบลล์, 1973 อ้างถึงใน ปัทมัตถ์ ธรรมกวินทิพย์, 2558) ในประวัติของนักบุญมงฟอร์ตไม่ปรากฏขั้นตอนนี้ เนื่องจากสิ่งล้ำค่าที่นักบุญมงฟอร์ตได้มาครอบครองนั้นเป็นไปตามความประสงค์ขององค์พระสันตะปาปาที่ทรงมอบให้ จึงไม่มีผู้ใดมาขัดขวางหรือยับยั้งท่านไม่ให้เดินทางไปประกาศศาสนาได้

14) การได้รับความช่วยเหลือจากโลกภายนอก (Rescue from without) เป็นขั้นตอนที่วีรบุรุษปฏิเสธการเดินทางกลับ จะต้องได้รับการช่วยเหลือหรือกระตุ้นเพื่อให้เดินทางกลับโลกสามัญได้สำเร็จ (แคมป์เบลล์, 1973 อ้างถึงใน ปัทมัตถ์ ธรรมกวินทิพย์, 2558) ในชีวประวัติของนักบุญมงฟอร์ตไม่ปรากฏขั้นตอนนี้ เนื่องจากท่านมิได้ปฏิเสธการเดินทางกลับและจิตใจที่ท้อถอยของท่านได้รับการเยียวยาจากสมเด็จพระสันตะปาปาเคลเมนต์ที่ 11 ให้กลับมามีพลังเต็มเปี่ยมดังเดิมแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องกระตุ้นหรือช่วยเหลือใด ๆ อีก

15) การข้ามธรณีประตูเพื่อกลับสู่โลกสามัญ (The crossing of the return threshold) เป็นขั้นตอนที่วีรบุรุษต้องปรับสมดุลของสารสาระ ประสบการณ์ และองค์ความรู้ระหว่างโลกศักดิ์สิทธิ์และโลกสามัญให้ผสานกันเพื่อเตรียมจิตใจให้พร้อมสำหรับการดำรงชีวิตในโลกสามัญ (แคมป์เบลล์, 1973 อ้างถึงใน ปัทมัตถ์ ธรรมกวินทิพย์, 2558) ในชีวประวัติของนักบุญมงฟอร์ตก่อนที่ท่านจะเริ่มหน้าที่ธรรมทูตของสมเด็จพระสันตะปาปา ท่านเดินทางไปยังวิหารอัครทูตสวรรค์มีคาแอลเพื่อแสวงบุญและร่วมพิธีกรรมต่าง ๆ และเพื่อขอรับพระพรพรทานที่จะเปลี่ยนแปลงจิตใจมนุษย์ เสมือนเป็นการ “เตรียมอาวุธก่อนทำสงคราม” (กาเบรียล-มารีย์, 2564, น. 104) ตามแนวคิดของแคมป์เบลล์การเดินทางไปแสวงบุญนี้เป็นช่วงเวลาของการปรับสมดุลระหว่างจิตใจ

ที่เปี่ยมด้วยศรัทธาในพระเจ้าและหน้าที่ในการเป็นธรรมทูตซึ่งได้รับจากสมเด็จพระสันตะปาปาให้พร้อมสำหรับการเริ่มภารกิจในโลกสามัญของนักบุญมงฟอร์ต

16) การเป็นปรมาจารย์แห่งสองโลก (Master of the two worlds) เป็นขั้นตอนที่วีรบุรุษสร้างสมดุลระหว่างหลักการของโลกศักดิ์สิทธิ์และโลกสามัญไว้ได้ สามารถละอิตตาความเป็นตัวตนและกลายเป็นผู้รอบรู้ในแก่นแท้ทั้งโลกศักดิ์สิทธิ์และโลกสามัญอย่างแท้จริง (แคมป์เบลล์, 1973 อ้างถึงใน ปัทมธรร ธรรมกวินทิพย์, 2558) ในชีวประวัติของนักบุญมงฟอร์ตท่านปฏิบัติหน้าที่ธรรมทูตโดยถือความยากจนละทิ้งความสุขฝ่ายโลก ทั้งทรัพย์สินเงินทอง ครอบครัว และความเป็นตัวตนของท่าน อาศัยเพียงความไว้วางใจและความเชื่อในองค์พระเจ้า เน้นการเทศน์สอนตามเมืองต่าง ๆ เช่น เมืองโบลอง เมืองเลอแวเยร์ เมืองแมตริยัค เมืองซ็อลลิค เมืองเบเชอเรล เมืองลาแซส์ เมืองพลูมิเออซ์ เมืองแซงต์ปรีเยอ และเมืองอื่น ๆ ทำให้ผู้คนที่หลงในบาปได้กลับฟื้นคืนศรัทธาอีกครั้ง

นอกจากนี้ท่านยังเข้มงวดอย่างยิ่งต่อสิ่งที่จะบั่นทอนความเชื่อของศาสนิกชน เช่น เมื่อท่านพบเห็นหนังสือทางเพศท่านจะนำไปเผาทิ้งโดยมิสนใจว่าผู้ใดเป็นเจ้าของหรือราคาเท่าใด หรือเมื่อท่านพบเห็นหนุ่มสาวกำลังเต้นรำซึ่งเป็นเรื่องสนุกสนานรื่นเริงฝ่ายโลก ท่านจะเข้าไปหยุดในทันที พร้อมกับเทศน์สอนให้เห็นถึงความผิดบาปอันจะเกิดขึ้นจากการเต้นรำ นอกจากนี้ท่านยังเป็นนักพัฒนาด้านต่าง ๆ แต่บ่อยครั้งการพัฒนาของท่านถูกขัดขวางด้วยคนที่เสียผลประโยชน์ เช่น เมื่อเนินเขากัลบัววารีที่ท่านตั้งใจสร้างขึ้นถูกทางการฝรั่งเศสสั่งทำลาย ท่านเสียใจมากแต่ท่านก็ไม่ได้ยึดติดว่าเนินเขานั้นเป็นของท่าน ดังที่ท่านกล่าวว่า “ผมไม่ได้ไม่พอใจหรือโกรธ พระเจ้าทรงปล่อยให้ผมได้สร้างขึ้นมา วันนี้พระองค์ทรงปล่อยให้ถูกทำลาย... ขอให้ไปตามพระประสงค์ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์เถิด อย่าให้เป็นไปตามความประสงค์ของผมเลย” (กาเบรียล-มารีย์, 2564: 189) ลักษณะที่กล่าวมานี้แสดงให้เห็นการละวางไม่ยึดติดความเป็นตัวตนของนักบุญมงฟอร์ต รวมถึงยังแสดงการปลูกฝังความเชื่ออันเป็นการสร้างสมดุลระหว่างศาสนาซึ่งเป็นโลกศักดิ์สิทธิ์กับโลกสามัญผ่านการเทศน์สอนของท่าน สอดคล้องกับลักษณะของปรมาจารย์แห่งสองโลกตามแนวคิดของแคมป์เบลล์

17) การมีอิสระในการดำรงอยู่ (Freedom to live) เป็นขั้นตอนที่วีรบุรุษบรรลุภารกิจในโลกศักดิ์สิทธิ์ สามารถดำรงอยู่ในโลกสามัญได้อย่างอิสระไม่ยึดติดกับอดีตและ

ไม่กังวลถึงอนาคตอีกต่อไป (แคมป์เบลล์, 1973 อ้างถึงใน ปัทมัตร์ธ ธรรมกวินทิพย์, 2558) ในชีวประวัติของนักบุญมวงฟอร์ตนั้นท่านมีอิสระในการดำรงชีวิตจาริกไปยังเมืองต่าง ๆ ในฐานะธรรมทูต ความลึกซึ้งและเรียบง่ายของบทเทศน์ทำให้ท่านเป็นที่รู้จักไปทั่วฝรั่งเศส มีผู้คนจำนวนมากมาฟังเทศน์และร่วมพิธีบูชาขอบพระคุณของท่าน แม้ว่าการทำงานของท่านจะถูกต่อต้านครั้งแล้วครั้งเล่าท่านก็มิได้ย่อท้อ เมื่อถูกขับไล่จากเมืองหนึ่งท่านก็จะเดินทางไปยังเมืองอื่นตามที่ท่านอยากจะไป ในทางกลับกันหากการทำงานของ ท่านสำเร็จในเมืองใดท่านก็จะหาผู้ดูแลต่อจากท่านแล้วก็จะเดินทางไปยังเมืองอื่นเช่นกัน ดังปรากฏในบันทึกของบาทหลวง เดอ เปรฟองแตน ว่า “เมื่อผมไปเยี่ยมเขตวัดต่าง ๆ ที่มวงฟอร์ตเคยไปเทศน์ ผมพบว่า การปฏิบัติศาสนกิจยังคงดำเนินอยู่เป็นประจำเหมือนกับวันแรก” (กาเบรียล-มารีย์, 2564, น.137) แม้ท่านนักบุญมวงฟอร์ตจะมรณภาพไปแล้วแต่พันธกิจและจิตตารมณ์ในฐานะธรรมทูตและนักสังคมสงเคราะห์ยังคงได้รับการสืบทอดต่อมาจนกระทั่งปัจจุบัน ด้วยลักษณะเช่นนี้สอดคล้องกับแนวคิดของแคมป์เบลล์ว่านักบุญมวงฟอร์ตดำเนินพันธกิจอย่างอิสระโดยไม่ยึดติดกับสถานที่ ความสำเร็จ ความล้มเหลว หรือแม้กระทั่งตัวตน ทำให้จิตวิญญาณอันเป็นสิ่งล้ำค่าที่ได้จากโลกศักดิ์สิทธิ์ยังคงสืบทอดมาถึงปัจจุบัน

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบชีวประวัตินักบุญมวงฟอร์ตกับแนวคิดของแคมป์เบลล์

การผจญภัยของวีรบุรุษของแคมป์เบลล์	ชีวประวัตินักบุญมวงฟอร์ต		
	ขั้นตอนหลัก	ขั้นตอนแทรก	ไม่ปรากฏ
ขั้นตอนที่ 1 การเดินทางออกจากโลกสามัญ			
1. เสียงเรียกจากโลกสามัญสู่การผจญภัย	✓		
2. การปฏิเสธเสียงเรียก			✓
3. ความช่วยเหลือจากสิ่งเหนือธรรมชาติ	✓	✓	
4. การข้ามธรณีประตูบานแรก	✓		
5. การติดในท้องวาท	✓		
ขั้นตอนที่ 2 เข้าสู่โลกศักดิ์สิทธิ์			
6. เส้นทางแห่งการทดสอบ	✓	✓	

การผจญภัยของวีรบุรุษของแคมป์เบลล์	ชีวประวัตินักบุญมงฟอร์ต		
	ขั้นตอนหลัก	ขั้นตอนแทรก	ไม่ปรากฏ
7. การพบกับเทพธิดา	✓	✓	
8. ผู้หญิงในฐานะผู้ช่วย			✓
9. การเป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดา	✓		
10. การเปลี่ยนสถานะเป็นเทพเจ้า	✓		
11. สิ่งล้ำค่าหรือความตึงามอันสูงสุด	✓		
ขั้นตอนที่ 3 การกลับคืนโลกสามัญ			
12. การปฏิเสธการกลับคืน			✓
13. การหลบหนีด้วยเวทมนตร์			✓
14. การได้รับความช่วยเหลือจากโลกภายนอก			✓
15. การข้ามธรณีประตูเพื่อกลับสู่โลกสามัญ	✓		
16. การเป็นปรมาจารย์แห่งสองโลก	✓		
17. การมีอิสระในการดำรงอยู่	✓		

6. อภิปรายผล

การศึกษาความเป็นวีรบุรุษในชีวประวัติของนักบุญหลุยส์ มารี กรีฌอง เดอ มงฟอร์ต โดยใช้แนวคิดการผจญภัยของวีรบุรุษของโจเซฟ แคมป์เบลล์ พบว่า ชีวประวัติของนักบุญมงฟอร์ตสอดคล้องกับแนวคิดของแคมป์เบลล์ครบทุกขั้นตอน เมื่อพิจารณาขั้นตอนย่อยพบว่า ชีวประวัติของนักบุญมงฟอร์ตปรากฏขั้นตอนย่อย 12 ขั้นตอน จาก 17 ขั้นตอน ไม่ปรากฏขั้นตอนย่อย 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 2. การปฏิเสธเสียงเรียก ขั้นตอนที่ 8. ผู้หญิงในฐานะผู้ช่วย ขั้นตอนที่ 12. การปฏิเสธการกลับคืน ขั้นตอนที่ 13. การหลบหนีด้วยเวทมนตร์ และ ขั้นตอนที่ 14. การได้รับความช่วยเหลือจากโลกภายนอก นอกจากนี้ยังพบว่ามีขั้นตอนย่อย 3 ขั้นตอนที่ปรากฏแทรกอยู่ระหว่างขั้นตอนอื่น ๆ ตลอดทั้งเรื่องได้แก่ ขั้นตอนที่ 3. ความช่วยเหลือจากสิ่งเหนือธรรมชาติ ขั้นตอนที่ 6. เส้นทางแห่งการทดสอบ และ ขั้นตอนที่ 7. การพบกับเทพธิดา

การศึกษาชีวประวัติของนักบุญมงฟอร์ตนอกจากจะทำให้เห็นความเป็นวีรบุรุษแล้วยังแสดงให้เห็นรูปแบบชีวิตอันโดดเด่นของท่าน 3 ด้าน คือ 1. ด้านความศรัทธา ท่านละทิ้งความสุขทางโลกใช้ชีวิตด้วยความยากจน การกระทำกิจใช้โทษบาป และรักการสวดภาวนา 2. ด้านความกระตือรือร้นในการทำกิจเมตตา ทั้งการบูรณะซ่อมแซมศาสนสถาน บริจาคทาน สร้างโรงเรียน รวมถึงสถานพยาบาล เพื่อให้คนยากจนมีคุณภาพชีวิตที่ดีทั้งทางกายและจิตวิญญาณ และ 3. ด้านการมุ่งมั่นประกาศศาสนาในฐานะธรรมทูตเพื่อเผยแผ่พระวรสารและฟื้นฟูความเชื่อของคริสตชนให้เข้มแข็งอยู่เสมอ ลักษณะเช่นนี้แสดงให้เห็นอิทธิพลของขนบนิยมของคริสต์ศาสนาในการบันทึกชีวประวัตินักบุญ (Hagiography) ที่เน้นให้เห็นการกระทำอันเป็นอุดมการณ์ทางศาสนาในระดับที่เหนือกว่าปกติ สอดคล้องกับการศึกษาของ อติวิทย์ เชื้อยั้งคิ้ว (2564) เรื่อง “แบบเรื่องของเรื่องเล่า ศาสนบุคคคลในคริสต์ศาสนานิกายโรมันคาทอลิกในนิตยสารอุดมศานต์” ซึ่งสรุปว่าการบันทึกชีวประวัตินักบุญมีโครงสร้างหลัก 4 เหตุการณ์ ได้แก่ การกล่าวถึงชาติกำเนิดของนักบุญ กล่าวถึงการนับถือคริสต์ศาสนา กล่าวถึงกิจการของนักบุญ และกล่าวถึงบั้นปลายชีวิตและการยกย่อง

ผู้วิจัยสังเกตว่า การปรากฏแทรกของขั้นตอนย่อยที่ 3. ความช่วยเหลือจากสิ่งเหนือธรรมชาติ ขั้นตอนย่อยที่ 6. เส้นทางแห่งการทดสอบ และขั้นตอนย่อยที่ 7. การพบกับเทพธิดา ตลอดทั้งเรื่องมีลักษณะเป็นชุดเหตุการณ์และจะปรากฏต่อเนื่องกัน กล่าวคือเมื่อนักบุญมงฟอร์ตต้องพบกับการต่อต้านทำให้พลังใจของท่านท้อถอย ท่านจึงมักจะสวดภาวนาต่อองค์พระเจ้าผ่านทางพระนางมารีย์เป็นเวลานานซึ่งพระนางมารีย์ถือเป็นเทพธิดาที่คอยชี้นำทางจิตวิญญาณแก่ท่าน และด้วยอำนาจของพระเจ้าท่านจึงสามารถทำอัศจรรย์ต่าง ๆ เพื่อให้ภารกิจของท่านสำเร็จได้อย่างต่อเนื่อง

ข้อที่น่าสังเกตประการต่อมา คือ การปรากฏแทรกของขั้นตอนย่อยที่ 3. ความช่วยเหลือจากสิ่งเหนือธรรมชาติโดยเฉพาะการทำอัศจรรย์ของนักบุญมงฟอร์ต ทั้งการรักษาโรค การทวีขมปังและอาหาร รวมไปถึงอัศจรรย์เกี่ยวกับสิ่งของต่าง ๆ ซึ่งปรากฏซ้ำตลอดทั้งเรื่อง ผู้วิจัยเห็นว่า การทำอัศจรรย์ดังกล่าวมีบทบาทในการแสดงความชอบธรรมของนักบุญมงฟอร์ตในการประกาศศาสนาในนามองค์พระผู้เป็นเจ้าและแสดงให้เห็นลักษณะความเป็นวีรบุรุษที่ต่างจากบุคคลทั่วไป สอดคล้องกับการศึกษาของ สายป่าน ปุริวรรณชนะ (2555) เรื่อง “อิทธิปาฏิหาริย์กับการสร้างเรื่องเล่าศักดิ์สิทธิ์:

ขนบนิยมและพลวัตในประวัติพระเกจิอาจารย์ในสังคมไทยภาคกลาง” ซึ่งพบว่าการสร้างอิทธิปาฏิหาริย์มีความสำคัญต่อการสร้างความเป็นวีรบุรุษในแง่ที่เป็นสัญลักษณ์แสดงการผ่านโลกศักดิ์สิทธิ์ของวีรบุรุษ ซึ่งถือเป็นการแสดงความเป็นวีรบุรุษได้เด่นชัดมากที่สุด ในขั้นตอนการผจญภัยทั้งหมด

กล่าวได้ว่า นักบุญหลุยส์ มารี กรีญอง เดอ มงฟอร์ต เป็นวีรบุรุษทางจิตวิญญาณที่มีลักษณะโดดเด่น สามารถนำสิ่งล้ำค่าที่ได้จากโลกศักดิ์สิทธิ์มาปฏิบัติภารกิจทางจิตวิญญาณในระดับเหนือกว่าบุคคลทั่วไปซึ่งสอดคล้องตามแนวคิดของแคมป์เบลล์ (แคมป์เบลล์ และ มอยเยร์ส, 2551: 255) สามารถเข้าถึงแก่นสารของคริสต์ศาสนา สามารถโน้มน้าวผู้คนจำนวนมากให้ละทิ้งบาปทางโลกและหันกลับมาสนใจการสวดภาวนานอกจากนี้ท่านยังเป็น “เครื่องหมายของความศรัทธาและความเสียสละ” การแสดงความรักต่อเพื่อนมนุษย์ รวมทั้งการไม่ยึดติดกับใครหรือสิ่งใดนอกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าท่านนั้นสอดคล้องกับการศึกษาของ บาร์นี บุญทรง (2565) เรื่อง พระโพธิสัตว์ในฐานะกษัตริย์: การทดสอบและวิถีจัดการ ซึ่งสรุปว่า วีรบุรุษทางศาสนาเป็นตัวแทนการดำรงชีวิตด้วยความยึดหยุ่น การไม่ยึดติดทรัพย์สิน รวมทั้งความมุ่งมั่นฟันฝ่าอุปสรรคเพื่อจะไปให้ถึงเป้าหมาย

ชีวประวัติของนักบุญมงฟอร์ตเป็นที่รู้จักในวงกว้างโดยเฉพาะในกลุ่มโรงเรียนของคณะภราดาเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทยในฐานะต้นแบบวีรบุรุษทางจิตวิญญาณและต้นแบบการเผยแผ่อุดมการณ์ทางศาสนาที่เน้นเรื่องการให้ การรับใช้คนยากจน และความศรัทธาเป็นพิเศษต่อพระนางมารีย์ มูลนิธิคณะภราดาเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทยได้จัดทำสื่อประเภทต่าง ๆ ทั้งหนังสือ การ์ตูน เพลง และละครสั้น รวมถึงการจัดทำหลักสูตรมงฟอร์ตศึกษาเพื่อจัดการเรียนการสอนให้แก่นักเรียนโรงเรียนในเครือฯ (มูลนิธิคณะเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทย, 2567) อันเป็นการเผยแพร่คุณธรรมและความเป็นวีรบุรุษของนักบุญมงฟอร์ตให้คนรุ่นใหม่ได้ใช้เป็นต้นแบบในการดำเนินชีวิตอีกด้วย

7. ข้อเสนอแนะ

7.1 การศึกษานี้เป็นการศึกษาชีวประวัติของนักบุญเฉพาะบุคคลหากศึกษาชีวประวัติของนักบุญที่ดำเนินพันธกิจในประเทศไทยของคอื่น ๆ ในแง่ของความเป็นวีรบุรุษร่วมด้วย จะทำให้เห็นถึงลักษณะร่วมและลักษณะเด่นของนักบุญแต่ละองค์ รวมถึงเข้าใจจิตตารมณ์ในการดำเนินงานของคณะนักบวชที่เกี่ยวข้องแต่ละคณะมากยิ่งขึ้นด้วย

7.2 ในประเทศไทยมีพระสงฆ์นักพัฒนาในพุทธศาสนาหลายรูป หากนำชีวประวัติมาศึกษาเปรียบเทียบกับนักบุญในคริสต์ศาสนา อาจทำให้เห็นแง่มุมความเป็นวีรบุรุษแบบพุทธศาสนาและแบบคริสต์ศาสนาในแง่มุมที่ต่างออกไป

เอกสารอ้างอิง

- กรกฎา บุญวิชัย. (2566). หลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด: วีรบุรุษทางวัฒนธรรมของชาวไทย. *วารสาร มจร สังคมศาสตร์ปริทรรศน์*, 12(5), 417 – 428.
- กาเบรียล-มารีย์. (2564). *มงฟอร์ต ผู้จาริกข่าวประเสริฐ* [Grignon de Montfort The Gospel Pilgrim] (พิสุทธิ์ศรี รัตตมณี, แปล). กรุงเทพฯ: มูลนิธิคณะเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทย.
- แคมป์เบลล์, โจเซฟ และ มอยเยอร์ส, บิล. (2551). *พลาณภาพแห่งเทพปรณัม* [The Power of Myth] (บารนี บุญทรง, แปล). (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- บารนี บุญทรง. (2565). พระโพธิสัตว์ในฐานะกษัตริย์: การทดสอบและวิถีจัดการ. *วารสารมนุษยศาสตร์วิชาการ*, 29(1), 103 – 122.
- ปภัตรร อรรถกวินทิพย์. (2558). *การศึกษาเปรียบเทียบบารัคไทป์ในวรรณคดี: กรณีศึกษาจากนิทานพระอภัยมณีคำกลอนและโอติสซี*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ภราดาคณะเซนต์คาเบรียล. (2559). *ทิศทางการจัดการศึกษาในแนวมงฟอร์ต*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: มูลนิธิคณะเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทย.
- มูลนิธิคณะเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทย. (2567). *จัดอบรมหลักสูตรมงฟอร์ตศึกษาเพื่อเตรียมนาร่องโรงเรียนในปีการศึกษา*. สืบค้นจาก <https://www.thaibrothers.net>

- สายป่าน ปุริวรรณชนะ. (2555). *อิทธิปาฏิหาริย์กับการสร้างเรื่องเล่าศักดิ์สิทธิ์: ขนบนิยมและพลวัตในประวัติพระเกจิอาจารย์ในสังคมไทยภาคกลาง*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อติวิชญ์ เชียงคิ้ว. (2564). *แบบเรื่องของเรื่องเล่าศาสนบุคคลในคริสต์ศาสนานิกายโรมันคาทอลิกในนิตยสารอุดมศาสนาต์*. ปรินญานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อภิรักษ์ณ เกษมผลกุล. (2552). *ตำนานพระศรีอาริย์ในสังคมไทย: การสร้างสรรค์และบทบาท*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Benedictine monks of St. Augustine's Abbey. (1921). *The book of Saints*. London: A&C Black.
- Poulain, A. (1910). St. Louis-Marie Grignon de Montfort in *the Catholic encyclopedia*. New York: Robert Appleton Company.
- John Paul II. (1987). *Redemptoris mater*. Vatican city: The Holy See.